

Llorenç Lladó Calafat

PREGÓ DE SETMANA SANTA

Felanitx, 2000

A la Corporació de St. Agustí:
llarga vida i servei en
una empresa tan noble i
tan edificant.

Que aprofiti a tots els
Corporers aquest servei que
m'encorregereu. |

Llorenç Lladó

AJUNTAMENT DE FELANITX

Llorenç Lladó Calafat

pronuncià aquest Pregó

de Setmana Santa,

en el Convent de Sant Agustí

de Felanitx,

el divendres de Passió,

dia 14 d'abril de 2000.

PREGÓ DE SETMANA SANTA 2000

Amics i amigues:

Amb goig interior i gens dissimulat vaig acollir la proposta de compondre i adreçar-vos el pregó de Setmana Santa que els responsables de la Confraria de Sant Agustí me feren. D'entrada els vull agrair la proposta.

Hem de pensar i creure que el meu desig preliminar és que aquest servei que vos vaig a oferir, més que agradar-vos, vos aprofiti per a la vostra vida. I si endemés d'aprofitar-vos, vos agrada, gaudiu del que vos digui i, sobretot de la trobada i de la música sacra que la Coral ens ofereix aquesta nit.

1. PÒRTIC

Som al divendres de la cinquena setmana de Quaresma, anomenat de Passió, i és costum a la ciutat de Felanitx reunir-se a escoltar la crida i fer una passa significativa de cap a la Setmana Santa.

I som a l'any 2000; una dotzena de mesos que la cultura massmediàtica, hedonista i de consum que ens agombola, ha sadollat de simbolismes de tota casta (1).

Un Any Jubilar, també, -i post Sinodal- que l'Església, fonamentada en la Sagrada Escriptura, volem que sigui un any de gràcia en tots els ordres.

(1) Ja avisava, fa quasi bé 35 anys, l'intel·lectual francès Edgar Morin que aquesta cultura de masses, sostinguda pels mitjans de comunicació, "no essent totalment autònoma pot impregnar-se de cultura nacional, religiosa o humanística i, a la vegada, impregnar ella dites cultures. Per això mateix no es pot dir que sigui l'única cultura del segle XX, però sí que és el corrent cultural més massiu i nou del nostre segle. Nascuda als Estats Units, s'ha aclimatat ja a Europa Occidental, encara que alguns dels seus elements ja estan extesos per tota la Terra. És cosmopolita per vocació i planetària per extensió. Ens planteja els problemes de la primera cultura universal que ha existit en la Història de la Humanitat". E. MORIN, *El espíritu del tiempo* (Madrid 1966), pp. 22-23.

Des del primer dia de l'any em vaig apuntar -i vos convido a apuntar-vos a treballar perquè sigui de debò *l'Any Internacional de la Cultura de Pau*. I ho faig en nom d'aquest Jesús Crucificat que contemplant al pas de la processó; en l'agonia de l'home bo i just, que mor perdonant i ressuscita donant-nos la seva pau. Una pau, fruit de la llibertat i de la justícia, pau a la societat, pau entre les races i cultures, pau amb la natura, pau amarada de perdó, pau amb un mateix, al cor, pau que es recolza en el diàleg, pau entre generacions, entre sexes, pau a la família, pau entre les religions, pau construïda des de la solidaritat.

Amics i amigues: la cultura religiosa cristiana, expressió de la fe, l'esperança i la caritat que visqueren els nostres avantpassats ens ha fet arribar fins al dia d'avui la Tradició de la Setmana Santa. Però tenia raó sobrada el pensador francès Edgar Morin: sense un possible i aclaridor diàleg, entra en competència deslleial amb la Setmana Santa cristiana, la setmana santa de viatges, d'hotels, de vacances i, fins i tot, coexisteixen la Setmana Santa amb una setmana secularitzada, paganitzada. I tot és ú, en aquesta cultura. I així ho tenim! I no ho dic en to de lamentació, sols com una constatació.

Però és aquesta una constatació que a un prevere dedicat a servir la veritat de la Bona Nova, aquí a Felanitx —una Bona Nova que s'identifica amb Jesucrist, model d'honradesa amb el Pare i amb els germans, d'entrega generosa fins a donar la vida, de servei als més dèbils i marginats per una societat autosatísfeta— aquesta constatació no em pot deixar impassible, ni a mi ni a qualsevol dels qui escoltau o llegireu el pregó, si honestament vos qualifiqueu de cristians o tan sols humanistes.

Les expressions artístiques i plàstiques de la religiositat popular, tan nombroses i variades, tenen els

seus orígens en els esdeveniments històrics i meta-històrics dels darrers dies de la vida mortal de l'home i Fill de Déu, Jesús de Natzaret, el Crist.

Tot celebrant, en aquest Any Jubilar, el bimil·lenari del seu naixement, tant de bo que la remembrança i actualització celebrativa i artística ens apropassen a tots a les arrels dels fets que capgiraren el camí dels qui, al llarg de la història, s'han preguntat, davant el Crist penjat a la Creu o jacent i nuu: "Què tindrà aquest mort que interroga i inquieta a tants de vius?". Tant de bo les expressions de tot tipus, religioses i culturals, que evoquen els dies de la passió, mort i resurrecció de Crist ens acostassin a Jesús de Natzaret, el Senyor Ressuscitat, que n'és l'origen i fonament.

2. TEMPS EUFÒRICS...PERÒ LA PROCESSÓ VA PER DEDINS

Havia passat per tot arreu fent el bé. Però tenia una anomenada discutida. Havia posat la bondad i la misericòrdia més amunt que la Llei. Pel que es veu no ho havia fet bé per a tots. Per Déu que es pensàs ésser, era tot un home. Estimava la seva vida com ningú; i estimava la dels altres més que la seva.

Al seu voltant hi passava de tot. Gent eufòrica i agraïda que li reconeixia un poder excepcional que provenia de Déu. Judes, que era dels pròxims, dels dotze, conspirava per a llevar-lo d'enmig aliat amb els fari-seus, escribes, caps dels sacerdots i herodians... Apòstols com Pere, Jaume i Joan... que malgrat haver vist el que veren, dubtaven.

Jesús s'acostava a Jerusalem, la ciutat de Sion, l'emblemàtica. Ja havia optat per ésser el servent de Yahvé, destinat a patir i a morir. I s'identifica amb les paraules del profeta Zacaries: *"Alegra't, ciutat de Sion, crida de goig, Jerusalem! Mira el teu rei que arriba, just i victoriós; vé humilment, muntat en un ase, en un*

pollí fill de somera. Destruirà els carros de guerra d'Efraïm i la cavalleria de Jesrusalem, trencarà els arcs dels guerrers i anunciarà la pau als pobles"(9,9-10^a).

Pot ser molts pensaren que era arribada l'hora del canvi, de passar de l'autonomia dependent dels romans a la independència perduda i enyorada.

A Jesús la processó li anava per dedins. No tenia la més mínima intenció de donar per bona l'eufòria política del moment. I encertava de ple! Ell no havia vingut a Jerusalem a proclamar-se rei. Però el poble el necessitava. I tant!

¿I no ens adonem que avui, d'alguna manera, tornam reviure la mateixa experiència?

Qualcú pot pensar que això ja és d'altre temps, que la Història evoluciona amb tanta rapidesa que cap situació pot trobar referents en el passat.

¡ I quants n'hi ha avui, amics i amigues, que posen el seu cor i adhereixen el seu enteniment, extenen els seus mantells i enramen la seva existència mentre arriben els ídols i símbols que els mass media introdueixen a la nostra Jerusalem personal !

Llegim a la introducció del llibret del President de Zàmbia Kenneth David Kaunda, Carta als meus fills:
"Tal com avui està el món, amb el gegantí desenvolupament assolit per la ciència i la tècnica, per a no anar a parar al caos, l'home interior ha de desenvolupar-se fins a obtenir una estatura moral proporcionada a la que ha assolit en ciència i tècnica. Si no ho aconsegueix, el nan moral serà esclafat pel gegant tècnic".

Qualsevol persona que, lluny de sentir-se espectadora i passiva, participa conscient construint la Història de la seva ciutat, sense desatendre ni ésser insensible a cap pena, sofriment, carència o limitació dels prò-

xims que coneix i conviven amb ella, sense inhibir-se davant cap projecte social profitós, no podrà sentir-se eufòrica ni satisfeta del moment i la situació que vivim. Quan Jesús entrava a Jerusalem, muntat en un ase, tenia encara els ulls humits de les llàgrimes que havia plorat, contemplant la ciutat, des de la muntanya de les oliveres.

Ell havia vingut del nord, de Natzaret de Galilea, la part més corrompuda i desacralitzada de Palestina, al mateix "santa sanctorum" de la fidel i noble Judea. I les seves intencions eren conegudes: els pobres eren els primers destinataris de la Bona Nova, la llibertat per els captius era anunciada, els cecs recobraven la llum, els oprimits l'alliberació i l'any de gràcia era proclamat. I això no era tot. Per haver fet el bé en dissabte, per haver nomenat Déu "mon Pare", per haver posat la misericòrdia per damunt la Llei i el mateix Temple... molts dels qui el contemplaven reforçaven el seu convenciment de llevar-lo d'enmig.

Més o manco el que fan molts avui, possiblement sense adonar-se. Hossannes poc convençuts a Crist a les processons i a les esglésies, a celebracions religioses amb més càrrega social i cultural que cristiana, però consens col·lectiu per treure'l i rebutjar-lo en la vida personal, familiar, cultural, educativa, política i econòmica.

Diven que les masses populars, a Jerusalem, estan controlades i dirigides. Podien aclamar Jesús com alliberador i també demanar que el crucificassin.

Avui també les masses populars estan controlades i dirigides, i solament en la mesura que activam un esperit crític i solidari ens apuntem al possible alliberament.

Et convido, amic, amiga, que donis prioritat a la processó que et va per dedins. Atendre el teu edifici

interior és més important que fruir irracionalment de l'eufòria materialista, cientifista i tecnicista del moment.

3. LA RELIGIÓ I EL TEMPLE QUE AGRADEN A DÉU

El Fill de Déu present en l'home Jesús de Natzaret coneixia des de la pròpia humanitat, en la seva carn i experiència religiosa, la tendència, la temptació, que la persona humana sempre ha tingut, de reduir Déu a determinats llocs o de dominar-lo a voluntat. La seva predicació investia de front el sistema teològic dels seus coreligionaris jueus, la comprensió que tenien de les relacions amb Déu, les actituds morals que se'n desprenien... i fins i tot la mateixa convicció de qui era Déu.

Jesús hi envesteix de front a aquell sistema, amb els mateixos fets. El zel per anunciar, amb fets i paraules, el Regne de Déu present entre nosaltres, desvetllà una de les escenes més sorprenents –i molts poden pensar "incoherent"- que ens conten els evangelis: *"El meu temple serà anomenat casa d'oració per a tots els pobles. Però vosaltres n'heu fet una cova de lladres"* (Mc. 11,17). Aquell esdeveniment fou una gerra d'aigua freda que féu vessar la pica replena d'odi i venjança dels qui maquinaven la seva mort.

Jesús, Déu fet home, sotmès a les condicions de temps i d'espai, com qualsevol, havia revelat a la samaritana el judici i la sentència definitiva del plet vigent aleshores entre jueus i samaritans: Ni Jerusalem, ni Garitzim. *"Els autèntics adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare"* (Jn. 4,23).

La Veritat i l'Esperit es volen obrir pas avui també en aquest Any Jubilar i post Sinodal per a Mallorca. La religió i el temple que tenim homologats vos he de confessar, en sinceritat i sense ànim de judicar la fe de ningú, que no agraden a Déu Pare que Jesús ens ha donat a conèixer amb la seva vida, passió, mort i ressurrecció. No li poden agradar! L'Esperit i la veritat, l'honradesa o la recerca sincera, no són presents en la vida de molts que es diven o ens deem cristians.

No és la meva intenció donar culpes o repartir-les. Pens que el nacional-catolicisme del temps passat ens va ferir greument o mortalment potser. Els avantpassats que visqueren, en aquell context diferent, la seva fe cristiana en Esperit i en Veritat sí que encertaren en la seva resposta religiosa, en la seva resposta a Jesús, el Salvador. Però els qui hem esdevingut ciutadans lliures, gràcies a la configuració democràtica, aleshores més concedida que conquerida, ¿hem mantingut la nostra fe cristiana en Esperit i en Veritat?

No ens escau atribuir el mèrit de cap victòria al Constantí de torn; la veritat de la victòria vé només de la Creu de Crist. Podem definir les èpoques històriques en noms diferents, segons hagi estat el marc socio-cultural-polític-econòmic. Però el poder i la saviesa de la Creu, escàndol per als jueus i absurd per als grecs (1 Cor. 1,23), la presència del seu Esperit no prescriu d'una època a una altra si, de debò, som adoradors en Esperit i en Veritat.

Amics i amigues: la religió cristiana i el temple, l'Església que agraden a Déu són els qui construeixen la persona humana. I quan la persona, tu o jo, honestament i lliurement deixam entrar l'Esperit Sant a la

nostra vida i feim el possible que arribi a cadascuna de les seves dimensions, la seva mateixa presència ens fa sentir pedres vives d'aquest edifici, harmonitzat a glòria del Pare per Crist, l'Arquitecte. Un edifici, diríem avui, no singular, sinó capaç de ser mirall ofert a la societat i al món a fi que l'urbanisme ètic de la Terra no contradigui la voluntat del Creador que ho va fer tot bé, fins i tot i sobretot, l'home i la dona, la seva imatge, capacitats per donar-li l'esquena.

4. UN GEST ÚNIC, I EL MÉS REPETIT DE TOTS; PERÒ, DE QUINA MANERA?

Les paraules, els gests, les obres de Jesús no podien romandre enterrades en el silenci del temps. La paraula, per ella sola, tot i essent altament considerada en qualsevol de les cultures que coneixem, no podia contenir el que Jesús va voler expressar. Ni els millors mitjans tècnics audiovisuals que avui posseïm, instal·lats en aquella sala de dalt de la casa ullaada per Jesús per celebrar el sopar pasqual amb els seus amics, podrien haver enregistrat el que realment es produí amb el gest que Jesús va fer.

Jesús es trobava a Jerusalem, amb els dotze i l'altra gent que el seguia de més a prop. Era concient que el temps se li estava acabant, que el sopar que es disposava a fer amb els seus amics seria el darrer de la seva vida. I era el sopar que commemorava l'alliberament d'Egipte. Sopar de festa, perquè els orígens, les arrels ho manaven. Sopar de lluita, perquè aquell present i el futur conseqüent no permetien adormir-se.

I en el sopar, endemés de menjar i beure, Jesús i els seus amics parlen de tot el que, en aquells moments, els preocupava.

Decebut i afligit no se n'amaga de fer a saber a En Judes que estava al corrent de la traïció que pensava dur a terme. Amb seny, venta els fums de Pere que li assegura que donarà la vida per Ell. Amb senzillesa d'amic revela secrets sorprenents: *"Que els vostres cors s'asserenin. Creis en Déu, creis també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a molts...vull que també vosaltres estigueu allà on jo estic"* (Jn. 14,1-3). I de què vas, Mestre, li diu Tomàs, l'apòstol expressió de tots els dubtes de la Història davant el misteri que es revela. *"Jo som el camí, la veritat i la vida –li diu Jesús-. Ningú arriba al Pare si no és per mi. Si m'heu conegut a mi també coneixereu el meu Pare. I des d'ara ja el coneixeu i l'heu vist"* (Jn.14,5-7). *"No us deixaré orfes...L'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu us farà recordar tot el que jo us he dit i us ho farà entendre"*(Jn. 14,18ss). I així confidència rere confidència: l'odi del món, l'acció de l'Esperit, la tristesa, l'alegria, la victòria, la pregària, la unitat, l'amor fratern... i els gests! ¡Quins gests més plens de significat i més eloqüents!

No hi havia càmeres de vídeo, tv o fotògrafs per enregistrar l'escena, la seqüència. I així i tot, el que succeí aquell dijous, anomenat des d'aleshores "sant", és estat la seqüència no antropològica repetida més vegades i a més indrets de la terra.

Amb el gest, i recomanant que es repetís, Jesús volia perpetuar la seva presència, la seva paraula. I volia també multiplicar, contagiar a molts la seva vida, la seva missió, el sentit de la seva mort i la novetat de la seva ressurrecció. *"Aquest pa que vos don és el meu cos fet trossos per vosaltres i per molts. Aquest vi que bevem és la meva sang, vessada per vosaltres i per molts"*.

I per si no ho havien entès o per aquells que en el futur tergiversarien el sentit del gest eucarístic "*s'aixecà de taula, es llevà el mantell i se cenyí una tovallola que duia cenyida...*" (Jn. 13,4-5). Pere rebutjava el gest; no l'entenia, o per ventura no el volia entendre.

Assegut de bell nou a taula, Jesús insistia: "*Si doncs, jo, que som el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres*" (Jn. 13,14).

Tot allò era massa per el grupet del Mestre, assustats i morts de por pel que Jesús deia i feia. I començava el final anunciat.

¿On ha anat a parar, entre nosaltres, aquest gest quasi bimil·lenari?

Expoliada la consciència per tants de missatges que ni satisfan ni omplen el desig de plenitud que batega al més profund del cor de cadascú i del poble, el gest de Jesús ha deixat d'interessar a molts. S'ha tergiversat –i tant- el seu significat.

¿Què n'hem fet del sant sopar, de l'Eucaristia, que expressa el pas de la mort a la vida? Potser ¿no hem anat més lluny que els corintis que amb les seves orgies insultaven els pobres? ¿No feim pols la caritat, l'amor de Crist, quan homologam la injustícia o quan no l'afegim com a "plus" a la justícia?

La caritat cristiana brosta del si de l'Eucaristia. Tot el que significa rentar els peus als germans es vincula per disseny diví a la Taula del Crist. No hi ha Missa sense caritat exercida. No hi ha la caritat de Crist quan no brosta del gest que li donà vida. I tot això, amics i amigues, -em direu i ho sé- són qüestions de fe i de compromís. ¿I no ens ha d'ajudar aquesta Setmana

Santa Jubilar a suscitar-la o desvetllar-la si roman adormida?

La demanda d'amor gratuït, no interessat ni dependent, ho reclama. La pau a les famílies, a les relacions interpersonals, als grups socials, entre els joves i professionals, entre les persones majors soles i desassistides... hi trobarien, en l'aplec de germanor, l'ull de la font que ratja l'aigua que renta peus i desperta la joia dels qui de debò estimen o volen estimar sense mida.

5. EL SENTIT DEL DOLOR, DEL SOFRIMENT, DE LA MORT

L'hort de Getsemaní fou per a Jesús l'indret on es citaren el seu dolor moral i el seu sofriment físic. En la vida de tot ésser humà aquest és un moment amarg que tots volem esquivar; l'instint de supervivència ho justifica. *"Abbà, mon Paret! Per vós no hi ha res impossible: feis-me enfora aquest mal glop... Però no: que no se faci lo que jo vull, sinó lo que voleu vós"* (Mc.14,36).

Però afrontar racionalment el sofriment i la mort és una de les lluites que cal mantenir mentre vivim en el món. Els creients, recolzats en la confiança en Déu, tenim endemés al davant, com a paradigma, l'actitud de Jesús i la resposta que donà al dolor, al sofriment dels altres. Un dels lladres crucificats amb ell encara li retreuria, quan agonitzaven a la creu: *"Tu que en salvaves d'altres, salva't a tu mateix i a nosaltres"*.

Jesús, que venia de Déu i a Déu tornava, lluny de consentir la misèria, el dolor, la dependència, la submissió, la mort... amorosí les ferides dels malalts, aixugar les llàgrimes dels esclafats per l'angoixa, perdonà de cor els seus mateixos botxins, alliberà de tota casta d'esclavatge, dignificà els miserables, els lleprosos, els

pecadors, les dones, convidà tothom, prioritàriament els pobres, a participar de la vida i de l'amor que tot ho vencen.

Ell, que com he dit abans, estimà la seva vida com ningú, ben cert que estimà la dels altres més que la seva. I no volgué de cap manera esquivar les amargues experiències que li estaven preparant. Acusat injustament, torturat i condemnat a mort empenia, carregat amb la creu, l'etapa final del seu camí.

I, com sempre, com a tot espectacle, són més els espectadors que els mateixos protagonistes. El judici religiós i el judici polític havien estat una farsa i *havien fet befa de la persona de Jesús. "Estava tan desfigurat que ni tan sols semblava un home" (Is. 52,14).* La gent hi afegia les burles, els crits i les rialles: la inhibició, aliada del silenci còmplice i convertida en insolidaritat ha fet i segueix fent molt de mal. Cada vegada que en nom de la llei civil o de l'anarquia moral es fa violència a qualsevol dels drets humans, per part dels terroristes i els violents, dels governs i les administracions, de les forces de l'ordre, dels poders econòmic o massmediàtic, per part de tu que escoltes o jo que parlo...quan ens inhibim davant el marginat, l'infant que no creix com pertoca, el jove que no té il·lusió, la persona major limitada, qualsevol germà o germana que ens necessita...reproduïm la befa, també històrica, de l'innocent condemnat al patíbul. I qui ha contemplat la passió de Crist comprèn que la passió de qualsevol persona innocent reproduceix la seva mateixa passió.

La Setmana Santa ens ha d'ajudar a situar-nos a la banda dels qui fan el que poden pels altres. Déu ens alliberi de pertànyer a una banda de facinerosos, violents o inhibits.

Tant de bo prenguessin força entre nosaltres uns estils de vida i comportaments com els que apareixen a la Passió:

- Maria, la mare de Jesús, vivia aquella situació amb sentiments de mare, de dona, de serventa que havia donat el seu sí incondicional a Déu. ¿Havia de passar el seu sí per una experiència tan cruel, amarga i injusta? Mestrestant la gent crida, els soldats no se n'adonen i, per quasi tots, aquell sofriment és un espectacle més...es topen les mirades de la mare i el fill. Els plors no deixen articular paraula a Maria; a Jesús li resten pocs mots per dir. Però una bona mare amb un fill tan bo, coincideixen: L'amor és més fort que la mort.

És l'Encontrada de la Mare amb el Fill. És s'Enterrassall de Felanitx, el moment suprem de dolor per un poble, quan, tot i contemplant l'estació més emotiva del Via Crucis, s'esbaldragà la timba i 414 avantpassats morien sepultats. *"El dia del Ram a vespre Felanitx estava trist..."*

Però aquell Felanitx de 1844, que tenia també la Mare dalt, en el Santuari, la guardava al més profund del seu cor. Només l'amor al Salvador i a la seva Mare redreçaren les vides d'aquells bons felanitxers i felanitxeres que, marcats de prop amb el signe de la creu i el sofriment, emprengueren amb més coratge el camí de les seves vides provades pel dolor i la mort. Els qui moriren ho feren contemplant i meditant la fermesa i el dolor d'una mare, Maria, que s'identifica amb el fill Jesús, gestant ambdós l'home nou a punt d'obrir les portes del Regne. ¿Hi ha pensaments més encertats i tan plens de sentit per un moment tan decisiu com el de la mort?

- Un altre estil de vida, estampa per imitar, ens el presenta un home de la terra. El seu nom ha quedat per sempre gravat al llibre de la Història. De l'anonimat, pel seu gest, encara que forçat, és de tot el món conegut com a Simó de Cirena, pare d'Alexandre i de Rufus. Pot ser pensàs al seu interior "No m'hi havia d'haver acostat". Pot ser fins i tot la seva dona el renyàs per no arribar d'hora. Però Simó el Cirineu, sense fer-ne comptes, fou bon samarità per Jesús. Es solidaritzà amb ell; es compatí de Jesús, li ajudà a portar la creu.

No vos sembla, amics i amigues, que si tots ens assemblessim una mica més al de Cirena, amb bons cirineus, no serien tan pesades les creus que a cada un ens carrega la vida?

- Ens cal vèncer la passivitat i perdre la por. Com aquella dona, com tantes i tantes dones, decidits com la Verònica a obrar gests farcits de coratge i de tendresa. No feia ganes ni de mirar aquell rostre de Jesús! I la Verònica trenca el cordó de la cohort romana i posa en evidència els violents i els insensibilitzats.

I gràcies a ella, la Tradició recorda l'únic retrat en vida que Jesús volgué deixar-nos: la seva foto oficial, el seu carnet d'identitat. De concursos de bellesa n'han de fer un enfilall cada any, però ¿on és la bellesa que conmovi i que perdura? Jesús havia optat oferir-nos una faç i unes faccions no impecables i senyorívoles; ben al contrari, desfigurat que ni tenia aspecte d'home.

¿Què en feim o pensam fer dels crucificats per la vida? Mirar-los amb tendresa i redreçar amb coratge les seves vides és l'únic camí.

- Amb les dones compasives de Jerusalem, Jesús, compatint-se d'elles, multiplica el seu amor i exclama

paraules entranyables farcides de misericòrdia: "*No ploreu per mi. Plorau més aviat per vosaltres i pels vostres fills*" (Llc. 23,28). Ell, que tenia la mort a dues passes, encara posa la vida dels altres per davant: la dels joves, dels infants, dels qui malviven, dels qui sofreixen, com tantes mares i pares que estimen...la dels fills i filles de famílies desestructurades, conseqüència d'una cadena deshumanitzadora que es multiplica cada vegada més.

Jesús les motiva a anar més enllà de la seva lamentació. Les ofereix la lliçó de la lluita, de la responsabilitat, de la fidelitat, del perdó, de la retrobada, de la victòria sobre l'egoisme i el plaer per damunt de tot.

En la mort en creu de Jesús, al moment definitiu, troben sentit la seva mateixa vida, la condemna a mort, els escarnis, els insults i escupinades, les caigudes i les martellades, la crucifixió... Jesús agonitza penjat entre el cel i la terra. Boig d'amor perdona tot-hom: lladres, soldats, fariseus, sanedrí... perquè no sabien el que feien.

I tu i jo, espectadors massa vegades dels crucificats d'avui, ¿som concients del que feim o deixam fer? ¿Podem estar passius davant la fam i la misèria de tants, davant el deute extern dels països pobres?. ¿Des de quan és just que pobles crucificats de mans i peus tenguin el deure de pagar als països rics i que endemés tenim les mans i els peus lliures, per ventura per seguir crucificant?

L'agonia i la mort de Jesús són l'agonia i la mort dels pobles condemnats de la Terra. No val rentar-se les mans o tancar el ulls.

La mort de Jesús és la davallada als inferns de la vida de cada un, de cada poble, de la Història, als

infernus amenaçadors previsibles o imprevists...Jesús devallà als inferns per fer ressorgir un Cel nou i una Terra nova, una nova Humanitat, una nova concepció de la Natura com a casa habitable per als fills que es senten germans.

CONCLUSIÓ

Per acabar, amigues i amics, vos anim a fixar-vos en l'arbre de la Creu.

La Creu salvadora i alliberadora de Crist roman sembrada a la terra fèrtil i a la roca de la dura existència. No podria Jesús, el Senyor, entrar dins la Història, revestint-se de la condició humana i evitant les experiències de sofriments, de misèria i de mort. La soca arrelada de l'arbre de la Creu s'aixeca rabiosa en vertical de cap al cel. Si els homes han deixat d'ésser bons fills, el Fill denuncia al Pare i a tota la Humanitat l'infàmia que representa la seva Creu; a la vegada que exonera per a sempre les infàmies i suplicis aplicats als justs i als innocents.

Però la saba redemptora de la Creu de Crist rega el pal horizontal de la Creu. La condició de fills es verifica necessàriament en l'experiència de la germanor. I Jesús, que havia passat pertot arreu fent el bé i alliberant de tot mal, havia de trobar una manera de morir que fos eloqüent, una forma de morir que segellàs per sempre, definitivament, un estil de viure.

A una nova, sempre nova manera d'ésser i de sentir interiorment, d'obrar i de parlar ens convoca Jesús de bell nou en aquest **Any Jubilar**, amb la seva mort i resurrecció.

Jesucrist viu donant-nos vida en el seu mateix Esperit. Que d'aquesta vida en facem aplec de germa-

nor i de festa, sense mai tancar les portes, donar l'esquena o ser insensibles als qui la mateixa vida ens presenta a cada un com a crucificats.

Autoritats, Confraria de St. Agustí i confreres tots i totes, germans i germanes: gràcies per la vostra escolta.

Que visqueu la Setmana Santa.

Només si és Santa, serà bona de veritat!

Salut, Pau i Joia cristiana per Molts d'Anys.

Llorenç Lladó Calafat

